

IZSELJENSKI VESTNIK RAFAEL

GLASILO RAFAELOVE DRUŽBE V LJUBLJANI

IZHAJA
15. VSAKEGA MESECA
UREDNIŠTVO: LEONISČE
UPRAVA: TYRŠEVA C. 52
V LJUBLJANI

NAROČNINA:
ZA JUGOSLAVIJO
LETNO DIN 12—
ZA INOZEMSTVO
LETNO DIN 24—

OGLASI PO DOGOVORU

LETO VII.

LJUBLJANA, FEBRUAR 1937.

ŠTEV. 2

Na delo za razširjanje našega lista

Nad 1.200.006 slovenske krvi živi zdaj izven državnih meja Jugoslavije. Iz vseh delov sveta, kjer bivajo naši izseljenci, prihajajo najrazličnejši predlogi za spolnitev »Rafaela« in najpogostnejši so ti, da bi izhajal list dvakrat na mesec in v povečani obliki. To je vse lepo in hvalevredno od strani izseljencev, kar obenem tudi priča, kako važno poslanstvo vrši list med domovino in izseljenci.

Rafaelova družba bi si rada osvojila te predloge, toda z denarne strani si jih ne more. In zakaj ne? Dragi izseljenci, povedati vam moramo bridko resnico, kaj naj vas ne potre, ampak navduši, da boste z vsemi silami stali listu ob strani. Nad pol milijona vas živi v daljnih tujih zemljah in vsak mesec vas redno obiskuje in bodri »Rafael«, da ostanete zvesti Bogu in materi domovini. Z žalostjo v srcu ugotavljamo, da za »Rafaela« še vse premalo storite in žrtvujete. Vedeti morate, da list Rafaelovo družbo stane mnogo denarja vsak mesec. Če pomislite, da je sedaj naročenih na list »Rafael« samo 1124 izseljencev, potem boste razumeli, da se list s to naročnino ne more sam vzdrževati, še manj, da bi izhajal v povečani obliki in dvakrat na mesec. Vaša sveta dolžnost je, da napnete vse sile in poskrbite, da si bo slednja izseljenska družina naročila vaš prepotrebni list. Ko bi imel Rafael vsaj 50.000 naročnikov, in lahko bi jih imel tudi 100.000, potem bi lahko izhajal vsak teden na 40 straneh.

Poleg tega pa bi bilo potrebno, da bi sami med seboj pobirali prostovoljne prispevke za tiskovni sklad »Rafaela«. Ko bi vsak izmed vas žrtvoval na mesec za list, poleg redne naročnine, vsaj en dinar, potem bi vam Rafaelova družba lahko ustregla glede lista vsako željo.

Od zdaj naprej bomo pod rubriko »Tiskovni sklad za Rafaela« vsak mesec objavljali imena dobrotnikov, kar naj da vsem pobudo za novo in uspešnejše delo za razširitev in spolnitev lista.

Če nekoliko pomislimo, koliko izseljenci tujih narodov store za svoje izseljenske liste, potem nas mora biti sram, da je edini slovenski izseljenski

list »Rafael« med vami tako malo razširjen.

Dragi izseljenci, ne zvrčate krivdo vedno na domovino. Domovina vam je vedno pripravljena pomagati, toda vsega ne zmore, ker je revna in ima tudi pri nas mnogo kričečih potreb. Storite tudi vi svojo dolžnost, dragi izseljenci, in glejte, da boste skrbeli, da v kratkem času pridobite mnogo novih naročnikov. V tem letu mora sedanja številka 1124 naročnikov »Rafaela« narasti najmanj na 10.000.

To prepotrebno delo bo šlo od rok, samo če boste imeli dobro voljo in več ljubezni do lista »Rafaela«.

Primito takoj za delo in uspeh se bo kmalu pokazal! Brez žrtve še nobeno delo ni obrodilo sadu.

*

Tiskovni sklad za Rafaela

Švele Anton, izseljenski duhovnik, Francija 250.— Din.

Marija Plej, izseljenka, Francija, 143.— Din.

Obema se Rafaelova družba iskreno zahvaljuje in prosi, da se lista tudi drugi spomnite!

Prvi slovenski izseljenski koledar Rafaelove družbe v Ljubljani

Rafaelova družba v Ljubljani je pravkar izdala krasen izseljenski koledar, ki ni koledar v pravem smislu, ampak izseljenski letopis ali adresar.

Izseljenski koledar obsega mnogo važnih člankov o izseljencih in navodilih, kako se moramo ravnati, če hočemo zvedeti o svojem sorodniku v tujini in sploh o vsem, kar mora vsak vedeti, če se hoče izseliti ali dobiti kakršnokoli informacijo od izseljencev. Dalje so v koledarju navedene vse slovenske kolonije, društva, šole, cerkve, duhovniki, učitelji in učiteljice, časopisi, redovniki in redovnice, skratka vse, kar imajo naši izseljenci v tujini.

Koledar je stal Rafaelovo družbo mnogo dela in denarja. Vsakdo se mora zavedati, da ni lahko delo sestaviti točen adresar vseh slovenskih izseljencev po vseh delih sveta.

Želja Rafaelove družbe je, da si ga naroče prav vsi v domovini in tujini, ker ta koledar je prvo večje delo, ki je zajelo v celoti vse naše izseljence in njihovo kulturno udejstvovanje po vseh delih zemeljske oble.

Izvod stane 20.— Din. Naročite si ga še danes in pišite ponj na naslov: Rafaelova družba, Ljubljana.

Tiskovni odsek Rafaelove družbe

Ker pričakujemo, da bo kmalu ustanovljen Izseljenski institut v Ljubljani, smo ustanovili že Tiskovni odsek s poročevalsko službo, ki naj izvrši v ta namen pionirsko delo.

Predlog, da si Rafaelova družba ustanovi poseben tiskovni odsek, so stavila na prvem slovenskem izseljenskem kongresu v Ljubljani dne 1. julija 1935 že društva slovenskih izseljencev v Južni Ameriki v lepi spomenici hkrati z načrtom za slovenski izseljenski program. Štiri točke obsega predlog: 1. Odsek naj skuša boljšati slovenski izseljenski tisk s sodelovanjem pri naših izseljenskih revijah in listih, ki bi se zato nanj obračali. S takim uradom bi bilo slovensko izseljensko časopisje v ožji zvezi z domovino. Ta odsek bi liste sproti in pravo-

časno obveščal o vseh dogodkih v Sloveniji, ki so morda važni za izseljence. Pravočasno bi jih opozarjal na domače proslave, za katere bi jim tudi preskrboval primernega gradiva. 2. Med domačim časopisjem bi širil smisel za izseljence, jim pošiljal zadevne članke in dopise. 3. Skrbel bi, da se med izseljenci v tujini čim bolj razširi domači tisk, ki je zanje glavni, najboljši in najcenejši nosilec slovenske kulture in vsega slovenskega duhovnega življenja. 4. Skrbel bi za boljše informacije našega tiska v domovini o vsem življenju, o vseh dogodkih in o vseh potrebah izseljencev ter tako širil smisel za izseljenstvo med širokimi plastmi naroda.

TORD je sprejel točke za svoj delokrog. Poleg tega pa hoče še dobiti jasen in na-

tančen pregled vse literature izseljencev, zbirati vse podatke iz tujejezičnih časopisov in svetovne literature o naših izseljencih in našem narodu. Dodatno in podrobneje h gornjemu predlogu hoče stalno ohranjati izseljenski problem pred očmi naroda z rednimi članki v dnevnem, tedenskem in mesečnem časopisju. Domovina bo tako spoznala izseljenski problem v vseh njegovih fazah in potekih ter se začela zavzdati ogromne važnosti izseljenstva. Država pa se bo začela še bolj zanimati za izseljenca, ki so tako rekoč naša »deseta banovina«. Rafaelova družba že izdaja in hoče še naprej izdajati izseljenski vestnik »Rafael«, ki bo tudi glavno glasilo tiskovnega odseka. Odsek bo vzdrževal poročevalsko službo za vse naše inozemsko časopisje, jim dajal pravo sliko razmer tu doma, pobijal lažniva in zlonamerna poročila tujih časopisov o dogodkih pri nas. Odsek si dalje stavi za nalogo, da hoče z navodili gojiti tu doma izseljensko literaturo, katere sedaj še nimamo skoro nič. Imamo Župančičevo »Dumo«, nekaj pesmic, a to je vse. Povesti, romana, drame z izseljenskim problemom se nihče ne loti, pa je vendar to hvaljezna snov. Mogoče bo moral odsek oziroma institut nuditi kakšno nagrado za ta namen. Tudi v slikarstvu bo treba vzbuditi zanimanje za motive: kaj je vendar lepšega kot predstaviti žalost slovesa? Vendar ne smemo pustiti celo glasbene umetnosti. Da bi se že mladina po šolah spoznala s tem problemom, ga bo treba toliko poudarjati, da pride z literaturo v čitanke, s podatki v pouk zgodovine. V delokrog odseka spadajo končno kulturni in narodni koledar Slovencev, to so pravočasna navodila, kdaj in kako naj izseljenci praznujejo razne kulturne, verske in narodne obletnice, z dobavljanjem gradiva za proslave, nuditi sploh navodila za čtivo za knjižnice in dela za uprizoritve. Skrb odseka bo, da se točno pouči o vseh kulturnih dogodkih pri izseljencih. Za poročila bo posilil predvsem uredništva izseljenskih listov, ki naj se tozadevno brez posebnega vsakokratnega povabila obračajo na naslov. Skrbel bo tudi za lepoto in pravilnost slovenskega jezika v izseljenskih publikacijah, kajti čutiti se moramo res vsi sinovi ene matere in moramo torej imeti iste lepe cilje. Obširno in ne preveč enostavno nalogo bo odsek vršil s privatnim dopisovanjem, javno pa s svojim glasilom izseljenskim vestnikom »Rafaelom«. Želimo dobiti in poživiti stike z vsemi izseljenci in izseljenskimi organizacijami. Glasilo bo ob ugodnih prilikah treba preustrojiti, to je razširiti v lepo mesečno izseljensko revijo. Vstaviti bo treba vsekakor rubriko s kratkimi poročili, kaj pišejo domači in tuji listi o slovenskih izseljencih, poživiti bo treba list z beletrijo, s pesmicami, povestmi, dramo z izseljenskim motivom, dodati slovenski kulturni in narodni koledar, ki bi za mesec ali več mesecev naprej napovedoval proslave, in še marsikaj. Z zboljšanjem lista bo, upamo, samo po sebi narastlo zanimanje zanj in se pomnožilo število naročnikov.

Razvili smo svoj program, z delom smo začeli, da si ni kaj v roke vzeti za izvedbo načrta.

Za tiskovni odsek Rafaelove družbe (TORD):
Stane Leopold, profesor v Ljubljani.

Alojzij Oceppek, rudar, Francija:

Iz severne Francije v Lurd (Nadaljevanje)

Medtem, ko se tisočere svečice pomikajo okrog, obžareva cerkev neštevilno lučic, ki posebno ob nedeljah zakrivajo vso njeno prednjo stran do vrh zvonika in tvorijo nepopisno lep razgled po vsej bližnji okolici. V daljavi, sredi mesta, se pa zdaj pa zdaj dvigne v zrak balonček, ki se v višini nekaj sto metrov precej slišno razpoči in vrže iz sebe žarke. Z nasprotnega, nekaj kilometrov oddaljenega hriba se pa dviga kakih 6 m visok, nepopisno lepo razsvetljen križ. Na drugi strani, desno od križa, pa stoji na dokaj manjšem griču razsvetljen starinski grad, ki hrani v svojem muzeju zanimivosti, katere pa žal v tako kratkem času ni kazalo obiskati.

Med visokimi cipresami se je ob lahko zbuoreči reki tu pa tam nalahno priplazil hladen vetrič, ki nam je, vračajočim se k počitku, prinašal naproti vonj s skalnatega gorovja.

Naslednjega dne smo se ponovno ob enakem dnevnem redu mudili ob votlini in v cerkvi in nam je preostalo zelo malo časa, katerega smo mogli porabiti za druge reči.

Med opisanim redom se ljudje le nekaj ur tekom dneva odtrgajo, katere porabijo predvsem za križev pot.

Tudi mi smo se nekajkrat podali po okrog hriba nad cerkvijo speljani poti, ki pripelje po nekaj sto metrih do prve postaje. K visoki, na griču stoječi postaji sv. križevega pota vodijo svete stopnice. Spomin na tiste stopnice, po katerih je šel Jezus v Pilatovo sodno palačo. Spenjamo se po teh stopnicah, po katerih se sme le kleče. Slednji zmoli na vsaki teh stopnic Očenaš, nakar s kolenom prestopi na drugo stopnico. Na vrhu stopnic stoji lepi, na videz bronasti kip Pilata, vojaštva in našega gospoda Jezusa Kristusa, ki so večji od naravne velikosti človeka.

Postaje, ki jih tvori povprečno kakih sedem, kar v travi med drevjem stoječih kipov, so postavljene v razdalji kakih 50 do 100 m naprej v hrib. Med večjimi trumami tujecev smo vsi skupaj nadaljevali pot od postaje do postaje. Pri dvanajsti postaji nas je opozoril vodnik, da visi Jezus na istem križu, katerega so nosili romarji na goro Kalvarijo v Jeruzalemu in koder ga je nosil Jezus Kristus.

Pravi Jezusov križ in oba razbojnikova so namreč Judje zakopali po njihovem običaju kar na Kalvariji. Ker je bilo pa skoraj nato mesto Jeruzalem razdejano, je dala iskati Jezusov križ šele pozneje Konstantinova mati sv. Helena. Po čudežnem ozdravljenju bolnika so spoznali od trojice križev Jezusovega in ga nato razdejali ter razposlali na več krajev. Tako se še danes hrani v več cerkvah les svetega križa. Pozneje so pa kristjani zgradili drugi križ ter ga nosili po isti poti, kakor ga je nosil Jezus. V poznejših letih so ga pa poslali v Lurd in je sedaj pri 12. postaji sv. križevega pota.

Dočim stoji 15 postaj zaporedoma po hribu, so za 14. iskali bolj primeren prostor. Podati se je treba do nje kakih 100 m navzdol po drugi strani hriba, koder stoji ob lepi skalnati votlini.

Nekaj nižje ob robu hriba smo pa naleteli na pastirje s kozami, ki so čakali na romarje in kričali »Dobro mleko in pocenice, dasi je stal kozarec en frank. Zopet nekoliko nižje smo pa opazili precej veliko podzemsko jamo. Pod navpično, precej visoko skalo sta ob cesti dve votlini, kakih 3 m široki in nekako toliko visoki v razdalji kakih 15 m in se ob vstopu po nekaj korakih združita v precej prostorno jamo. Med vhod je postavljen visok križ, znotraj je pa tudi mal oltarček. Ljudje, ki se venomer vračajo s hriba, običajno pri prvem vhodu vstopijo in pri drugem izstopijo. V zelo hladnem prostoru se od vročega solca razgreti ljudje ne zadržijo dolgo. Jaz sem se, misleč, da nam ostali sledijo, podal z nekaterimi izpod skalovja. Ko smo se nekoliko oddaljili, opazimo, kako tuji z nasprotne strani hitijo pod zemljo.

Zvabila jih je naša pesem, ki so jo moji spremljevalci zapeli Mariji tudi v tej podzemni votlini. Kot bi nastopil zelo močen pevski zbor, se mi je zdelo. Mogočno skalovje je oddajalo iz svoje votline močne glasove, ki so se kot odmev nepopisno lepo razlegali v daljavo. Čutil sem, kot da mi snežni hribi še vedno prinašajo odmev naše lepe pesnice na ušesa, ko smo se

že zopet porazgubili med ogromno množico pred cerkvijo.

Težko smo našli čas, da bi si ogledali še prostore, kjer je Bernardka preživljala mlade dneve, in muzej, ki hrani zanimivosti teh dni, kakor tudi sedanjega časa.

Dobrih 100 metrov oddaljena od cerkve stoji velika hiša, h kateri vabijo od vseh strani napisi, naj si ljudje ogledajo razne zanimivosti tega kraja. Ob vstopu v prostorno dvorano muzeja smo opazili na vseh straneh, kakor tudi v sredini nešteto slik. Med raznimi slikami se vidi največ slik ljudi, ki so bili čudežno ozdravljeni od raznovrstnih neozdravljivih bolezni. Na vseh slikah so imena in označen čas, kdaj so ozdraveli. Vsakega bolnika, ki prispe v Lurd, zdravniško pregledajo, prav tako tudi pozneje, preden se uradno potrdi, da je ozdravel kljub temu, da mu je bila zdravniška pomoč nemožna. V preteklem letu se je dogodilo osem zdravniško dokazanih čudežnih ozdravljenj.

Na mnogih krajih smo videli kak kos Bernardkine obleke. Tako smo opazili tudi njene čevlje, ki jih je nosila kot pastirica, ter kose njenega rožnega venca in več drugih reči.

Po stenah so med slikami pritrjene male medaljice, ki so vsepovsod označene z narodnimi zastavicami. Iskal sem, če bi mogel kje najti naše, toda nisem jih opazil.

Vse bolj žive spomine na Bernardko pa hranijo v preprostit hišah, koder je stanovala Bernardka in njena družina. Starši Bernardke so bili namreč zelo revni in jih je revščina preganjala, da so stanovali na različnih krajih.

Dve taki stanovanji, ki smo si jih ogledali, sta skoraj skupaj, in sta oddaljeni od cerkve kakih 900 metrov. Obe sta skoraj enaki preprosti hiši. Sedaj je pa cesta zgrajena zadaj za njima, koder jih moreš opaziti, kajti spredaj so jih zakrili mogočni hoteli. Kdor gre po tej manj prometni cesti, z lahkoto opazi vidni napis: »Oglejte si rojstni dom Bernardke!«

Iz male veže zelo preproste hiše vstopiš levo skozi nizka vrata v kuhinjo, katere je razen starega ognjišča in nekaj zelo revnih kuhinjskih posod precej prazna. Nekaj metrov po veži dalje vodijo kratke stopnice v nadstropje. Stopnice so po vsej verjetnosti morale biti zelo slabe, ker so, kot je videti, od takrat že preurejene, dočim so drugi predmeti in sobe, katere opisujem, tako kot so bile, nedotaknjene.

Vrh stopnic blesti tablica z napisom in kazalom: »Rojstna hiša Bernardke«. V zelo mali sobici stoji takoj ob vratih lesena postelja, pogrnjena z neko modro odejo, ki pričra, da mora biti ohranjena še od takrat. Nad posteljo visi Bernardkina obleka, ki jo je nosila, ko je bila stara tri leta. Naprej ob postelji stoji poleg male mize starodavna stenska ura. Skoraj prav tako sem videl v otroških letih v neki kmečki hiši pri nas.

Pot nas je vodila nazaj po stopnicah navzdol proti mlinu, na katerem je Bernardkin oče mlet kakih deset let ter se je nato moral izseliti, ker zaradi slabega prometa ni mogel več plačati najemnine. V malem prostoru so po kotih nastavljena rešeta, sita in posode za vspanje žita ter korito, ki je gotovo služilo za pranje snetjavega žita. Mlin je ohranjen še v celoti, le da mu je kolo, na katerega je pritekala voda, segnilo. Je zelo majhen, dosti manjši od naših navadnih mlinov. Žito se je vsipalo na treh krajih. Kako je mlin obratoval, se pa ne da razumeti.

Vse bolj žive spomine na Bernardko pa hranijo v komaj 40 m oddaljeni, skoraj enaki hiši, v kateri je živela po prikazovanjih in od koder je šla pozneje v samostan sester sv. Gildarte v Anversu? Okrog leta 1858, ko se je Marija prikazovala, so pa stanovali nekje v gornjem koncu sedanjega mesta.

V zadnjem stanovanju Bernardke, kakor ga imenujejo, je razobešenih predvsem zelo veliko slik njenih sorodnikov. Tako se vidi njenega očeta Franca, ki je umrl l. 1871.; mater Alojzijo, ki je umrla l. 1866, in sliko njenega brata, ki je umrl l. 1919.; njegova žena pa še živi. Videti je nadalje sliko g. župnika, ki je župnikoval istočasno v nekoliko oddaljeni cerkvi, ki stoji še danes. Ta župnik dolgo ni hotel verjeti, da se ji Marija prikazuje. Šele pozneje se je vdal, ko je bilo že več čudežnih ozdrav-

Vpisarni Rue de L'Eglise št. 15 v Merlebachu

Bog te živi, Janez! Kam pa tako naglo, kam? Grem v mesto malo pogledat. No, kaj pa imaš tako posebnega, Janez? Ali te tako skrbi moja pot? E... saj veš, da moram imeti papirje v redu, pa grem k našemu farju, naj mi on to uredi, saj ima časa dovolj. Zjutraj bere pol ure tisto mašo, pa je vse gotovo. Misliš ti, Janez, da je res tako? Jaz pa vem, da ima vedno dosti dela. E, kaj ga boš zagovarjal! Misliš, da mi nič ne delamo! Kdo pa reče, da nič ne delamo? Včasih se komaj približemo iz jame. Sicer pa pravi pregovor: »Brez dela ni jela.« In tako tudi naš far; Pfarer se pravi po nemško, mi Slovenci mu pravimo duhovnik. On ni brez dela. »Ti, Franc, si bedak!« se poslovi Janez in gre svojo pot.

Ko pride na duhovnikovo stanovanje, malo in s strahom nalanko potrk. Nič odgovora. »Še odpreti mi noče!« si misli Janez. »Bom pa potrkal drugič. Morda me ne sliši,« se tolaži in potrkaja še tretjič, pa zopet nobenega odgovora. »Bog ve, kje je ta naš far? Gotovo se spreha ob tako lepem vremenu,« si misli nadalje Janez. »Grem pa pit, saj sem žejen, potem bo pa gotovo far doma. Ko spi je nekaj kozarcev in je docela pregledal časopis, ki je ležal na mizi, se vrne zopet na stanovanje. Potrka prvič, drugič in še tretjič. »Nič odgovora?« se godrnjaje ozira na okrog. »Aha! Kaj pa je tukaj na listku napisano? Saj vendar znam brati!« Janez bere: Ponedeljek: Uradne ure. »Kaj bo pa danes?« si misli in bere dalje: V torek: Šola v Jeanne d'Arcu. Sreda: Šola v Habsterdicku. Četrtek: Šola v Creutzwaldu in Merlebachu. Petek: Obiskovanje bolnikov in razno. Sobota: Uradne ure. »A tako! Zdaj pa razumem. Bom pa v soboto prišel.«

Ko v soboto prisopiha zopet k vratom in nalanko potrka, zasliši takoj odgovor: »Notri!« In Janez vstopi in vidi duhovnika sedeti pri pisalni mizi, ki mu prijazno stisne roko v pozdrav. »Dober dan, gospod duhovnik!« prijazno pozdravi. »Kaj pa bo novega? Vzemite si, prosim, prostor!« Janez gleda po zasedenem uradu. Misli, da ga bo samega našel doma. Duhovnik sprašuje stranke. Tam na koncu mize sedita fant in dekle, ki nameravata skleniti zakon pred Bogom, pa sta prišla, da bi jima kaplan uredil vse potrebno. Pri oknu sedi družinski oče in prosi, naj kaplan njegovemu sinu preskrbi delo: 18 let je že star in bi lahko nekaj zaslužil. »Bom, bom!« veselo odgovori kaplan. »Dajte mi podatke!« in si notira vse potrebno. Oče vdovec stopi v pisarno. Štiri male otročiče mu je zapustila žena. Kaj naj počne z njimi, ko mora vsak dan na delo? Pa pride fant lepe postave v pisarno in pove, da so mu pokojni starši v domovini zapustili nepremično premoženje. Kaj naj stori? »Še notar moram bitie, se prijazno smeje duhovnik. Mož bolj slabotne postave stopi v pisarno. Skoro si ne upa sedeti na ponujeni stol. Rudnik ga je odpustil od dela, ker ni težkega dela zmožen, in je prišel prosit duhovnika, naj bi mu preskrbel delo. Zdaj pride pa Janez na vrsto, ki je čakal do zadnjega. »Zdaj pa še vi povejte, kaj si želite; Morda nimate papirjev v redu?« »Tako je, gospod kaplan! Prosim vas, da bi mi jih uredili!« »Kajpake, se nasmeje duhovnik in vzame njegov stari potni list in ga položi na mizo. »Ali ste zdravi in kaj dela vaša družina?« začne duhovnik s pogovorom. In ko se malo udomači, ga duhovnik lepo nagovori: »Jutri se lahko zopet vidimo ob pol 11 v naši slovenski cerkvi; hoste lahko pri sv. maši in malo pridige hoste slišali.« »Lahko, se nekako v zadregi ozira po uradu, ko vidi vse polno na-

loženih uradnih pisem, ki jih je baje v enem letu veliko čez tisoč.

Iz stanovanja grede si misli Janez: »Na svidenje jutri v cerkvi! No, bom pa šel, saj sem slišal, da naš Stanko zelo lepo pridiga in cerkveni pevci zelo lepo pojo. Prijazen, prijazen je pa res ta naš duhovnik,« si misli in stopi na cesto. Vprav tedaj gresta mož in žena v pisarno. V sobo stopita in si skoraj ne upata povedati, po kaj sta prišla. »Če ne boste hudi, pa poveva. Gospod, že eno leto sva civilno poročena, cerkveno pa še ne.« »Me veseli, me veseli, in prijazno sprašuje za imena. »Ja, ko bi bili vsi tako dobri, kot sta vidva, da prideta sama k meni in želita skleniti pred Bogom sveti zakon!« Koliko jih je takih, ki še niso cerkveno poročeni, pa moram storiti marsikateri korak, preden jih cerkveno poročim.« Ko je ura že skoro poldan, prisopiha še poštni uradnik: »Gospod, k telefonu morate iti. Nekdo vas kliče iz Metz.« »Halo, halo,« se sliši v telefonu. »Tukaj konzul Ilič.« »Tukaj Stanko, Merlebach.« In se prijazno pozdravita. »Prosim vas, gospod Stanko, pridite danes k meni na konzulat!« Mnogo dela imam s slovenskimi papirji in bi vas potreboval.« »Pridem, pridem,« mu odgovori Stanko in spusti slušalko.

V Metz u gospod konzul prijazno pozdravi, in že sedita za pisalno mizo in pregledujeta razne uradne papirje, ki jih bo treba hitro rešiti in tipkata do 10. ure zvečer. Ko pride duhovnik ob 11 zvečer domov, ga čaka ves žalosten družinski oče in ga prosi: »Gospod, moja hčerka je jako bolna in želi, da bi jo prišli ta-

koj spovedat.« Stanko gre takoj z njim in spove bolno hčer. Ko pride ves izmučen domov, mora pisati cerkveno oznanilo in se pripraviti za pridigo.

Življenje izseljenskega duhovnika ni tako lahko, kakor si kdo misli. On vidi toliko gorja, razprtij in raznih težav nas izseljencev. Gre po cesti, pa sreča moža, ki mu pravi: »Gospod, obesil se bom!« »No, kaj pa je tako težkega?« ga žalostno vpraša duhovnik, ki vidi v njem ne samo telo, ampak tudi dušo. »Žena mi je postala nezvesta,« toži mož dalje in duhovnik ga tolaži. Pa gre zopet po opravkih in sreča žalostno ženo, ker se je njen mož težko ponesrečil in zdihuje v bolnišnici. »Prosim, obiščite ga, mi je naročil moj mož.« Vsak teden pride iz sosednih kolonij s polnimi ušesi in noticami v knjigi; temu prošnjo za delo, domovnico, krstni list itd. in vse to je treba še po večerji urediti, in če še ni zmolil brevirja, ga mora moliti. Od velike utrujenosti se mu stiskajo oči in brevir pade na tla, pobere ga in znova mora začeti. In ko piše v soboto pozno zvečer oznanilo, včasih tudi po polnoči, kakor mi je sam pravil, pa zapíše namesto a — e in namesto r — n. Moj Bog, ali ne bo nikdar nehal s pisavo! Pridejo pa tudi za duhovnika vesele ure, ko ga Slovenci prijazno pozdravljajo, pred cerkviyo mu stiskajo roko, ga vabijo na krst, gostijo, godovanje družinskih članov, tako da včasih ne ve, kam bi šel. Našega dušnega pastirja spoštujemo, ker dela za nas in je postal sam izseljenec. Razveselimo ga in ob nedeljah radi prihajajmo k nedeljski službi božji.

Vsaga tega bi ne bilo treba, če bi ne šlo radi zveličanja naših neumrljivih duš.

Janez in Franc.

Slovenskim možem in fantom, ki želijo v Francijo

Zadnje čase se vodi velikanska agitacija, češ, da bo Francija zopet odprla mejo tujim delavcem. Razni brezvestni agentje in špekulantje skušajo izkoriščati bedo slovenskih mož in fantov in napeljati vodo na svoj mlin s tem, da jim obetajo lepa mesta in sijajne plače v Franciji. Takih goljufov ne manjka ne v domovini, ne tu v Franciji. V domovini agitirajo navadno taki, ki so že bili v Franciji; tu v tujini pa razni »vodje jugoslovanskih delavcev«, ki trdijo, da bodo imeli samo oni monopol za uvoz »rudnika« v Francijo, češ, da imajo tozadevna naročila z najvišjega mesta.

Informirali smo se na merodajnih mestih, med drugim tudi pri našem generalnem konzulatu v Metz u in izvedeli tole: Nekaterim rudarskim podjetjem res manjka delavcev in bi radi sprejeli tuje delavce, predvsem Slovence, ki so znani kot najboljši rudarji. Vložili so tozadevno prošnjo pri francoski vladi v Parizu, toda istočasno s tem pa je protestiralo pri vladi zastopstvo francoskega delavstva, da je treba zaposliti najprej vse francoske brezposelne do zadnjega in šele potem dovoliti uvoz tujcev. Francoska vlada je delavska, zato bo najprej ugodila zastopstvu delavstva in šele potem delodajalcem. Število francoskih brezposelnih pa ni majhno, zato po mnenju g. generalnega konzula v Metz u in po mnenju francoskih delodajalcev vsaj še pol leta ni misliti na to, da bi mogli tujci v Francijo. Po našem mnenju bo pa preteklo tudi eno leto, ali pa še več.

Odločno svarimo dobre slovenske može in fante, naj se ne pustijo begati in izkoriščati. Upoštevajte tole:

1. Ne v tujino! V tujini 90% naših ljudi versko, moralno in narodno propade. Tujina

naše ljudi izmozga do kosti, nato pa jih za vsako delo nesposobne vrne domovini. Zato, kdor količkaj premore in najde zaslužek, četudi majhen, v domovini, ne v tujino!

2. Če pa kdo res misli, da mora na tuje in da bo tu našel srečo, naj se prijavi domaćemu g. župniku, kateri naj pošlje njegov naslov in rojstni datum Rafaelovi družbi za varstvo izseljencev, Ljubljana (župnišče sv. Krištof), kamor bomo mi pisali po naslove, če bo kdaj res prišlo do tega, da bo izdala francoska vlada potrebno dovoljenje.

3. Vedeti je treba, da tujina potrebuje tuje samo za najtežja dela, za katera je treba velikih telesnih moči in trdnega zdravja, zato dobro premislite.

4. Izseljenci mogoče pisarijo v domovino, da se tu sedaj sijajno zaslužijo, tega pa ne povedo, da se tudi sijajno plača. Francoski denar je padel in pravijo, da bo še bolj. Prej ste dobili za en frank čez 3 Din, danes dobite komaj dva. Kaj pomaga veliko število novcev, če so pa brez vrednosti.

Torej še enkrat: Slovenski mož in fant, ostanita doma! Če pa se že odločita za sem, zaupajta nam in uredita, kakor smo vam zgoraj svetovali.

Našo vlado pa prosimo, naj vendar ne izda nobenega potnega lista, dokler ne bodo Francozi ratificirali konvencije, kakršno imajo vsi drugi narodi, samo Jugoslavija — velika prijateljica Francije — pa ne.

Jugoslovanska katoliška misija,
Merlebach.

Jugoslovanska katoliška misija,
Aumetz, Francija.

ljenj in ko so kljub temu, da je bilo od oblasti prepovedano, drvele kar cele trume ljudi skupaj. Istotako je tudi zanimivo, da se v gornji sobi, kjer so po večini slike, vidi še lastnoročno pismo Bernardke, ki ga je pisala 1. julija 1876 svojemu bratu. V isti sobi se vidi iz ilovice in mahu narejena votlina in hribček; ki ju je naredila Bernardka. Izmed treh revnih postelj v sobi je lahko spoznati Bernardkino, ker je vsa založena z marmornatimi ploščicami in raznimi drugimi darili. Vsi leseni predmeti in tudi postelje, posebno še Bernardkina, so obdane z gosto žično mrežo. To pa zato, ker si je skoraj vsakdo hotel vzeti nekaj lesa za spomin.

Naši ljudje v Ameriki

Chicago, 21. januarja 1937.

Danes sem ravno 14 dni v tem velikem trimilijonskem mestu. Zelo veliko sem si ogledal. Vmes smo napravili tudi več izletov z avtomobilom, zlasti do Milwaukeeja, 160 km daleč, kjer živi okrog 20.000 Slovencev, in v Joliet, nekaj nad 60 km. Imeli smo krasne zimske dneve, sicer mrzle, a brez snega. Sicer se pa mraza ne bojimo: tu na splošno še preveč kurijo. Povsod: v cerkvah, uradih, stanovanjih. In v hiši je tudi povsod toplo: od večnih vrat pa do pod strehe, saj je centralna kurjava, večinoma na olje. Če pa je treba napraviti kako pot, v zakurjenem avtomobilu tudi ni hladno.

Mnogo se vidi v vsakem velikem mestu, v ameriških še prav posebno. A saj takih popisov je že veliko. Omenil bom le nekaj drobnarij.

Včeraj smo imeli dopoldne silno podedico. Kako je bilo zanimivo, ko na drugače najbolj živahnih cestah ni bilo nič prometa. Samo cestna železnica je vozila; posebno lepo novi dolgi vozovi, ki tečejo čisto tiho in mirno na gumijastih kolesih. Ob hišah pa so počasi podrsavali ljudje, kakor da se jim nikamor ne mudi in se samo igrajo.

V mnogih mestih in tudi v Chicagi so sedaj ogromni štrajki avtomobilskih delavcev. Pred raznimi poslopji vidiš stavkajoče delavce, obložene v bele plakate, ki oznanjajo štrajk. Vse javno mnenje je na njih strani — in tudi Roosevelt — tako pravijo vsi.

Ravno včeraj smo poslušali po radiju njegov nastopni govor in prisego: privkral se je zgodilo, da je bilo to že januarja in ne marca. Velike nade stavljajo nanj.

V štrajku se je oglasil spet po radiju slavni duhovnik Coughlin, ki je včasih toliko po radiju govoril. Krasne misli ima, posebno o gospodarski in družabni obnovi, ki jih je oznanjal s skrajno odločnostjo, naravnost brezobzirnostjo. V zadnjem volilnem boju pa je hudo napadal Roosevelta. Ker od svojih somišljenikov ni dobil toliko glasov, kot je želel, je prenehal govoriti po radiju, kot je poprej napovedal. Mnoge je to silno užalostilo. Tudi meni se zdi, da bodo njegove pridige še krvavo potrebne. V zadnjem času je torej molčal, v tem zadnjem štrajku pa se je spet oglasil in, odločno na strani delavstva, klical vse mogočnike k veliki pravičnosti s prav ostrimi besedami.

Eno pa je prav za prav čudno: na cesti ne poznaš revnih ljudi. Vsi so dovolj skrbno in lepo opravljeni. In beračev je silno malo. Silno veliko je zaposlenih pri posebnih javnih delih po Rooseveltovemu načrtu, kar označujejo z začetnicami WPA. Ogromno denarja gre zanje, a baje gredo javna dela

strašno počasi naprej. Prav sedaj pa velike skupine teh zaposlenih brezposelnih demonstrirajo po Washingtonu in zahtevajo, da se s temi deli nadaljuje v polni meri, za kar hočejo 2000 milijonov dolarjev.

Splošno pa se že močno pozna gospodarsko zboljšanje. Sicer so bili tudi tu ljudje na vse navajeni. Ogromni prihranki so jim zmrznili v bankah. Po nekaterih mestih so na primer sploh vse banke propadle in izplačale komaj sedmino vlog. Koliko je propadlo denarja tudi naših ljudi! A zdaj je mnogo boljše in tudi prihodnjih mesecev se ne boje.

Ko sem bil danes pri brivcu, sem se zapletel z njim v pogovor. Mož ne zasluži tako slabo: samo striženje mi je računalo 60 centov, torej po naše kakih 30 Din. On

Božidar Tensundern:

S poti k 33. mednarodnemu evhar. kongresu v Manili

Port Said, 10. januarja 1937.

Leta 1935. sem bil na jugoslovanskem evharističnem kongresu v Ljubljani. Nikdar ne bom pozabil lepih dni, ko so jugoslovanski katoliki molili in častili Jezusa v najsvetejšem zakramentu. Letos pa se bom udeležil mednarodnega evharističnega kongresa v Manili. Upam, da bo v Manili, ki leži ne daleč od Kitajske, Japonske in Indije, velikanska verska manifestacija za Kristusa Kraja v Vzhodni Aziji.

27. dec. sem vstopil na ladjo »Stuttgart« v Bremen. Na ladji je približno 600 potnikov, zlasti Nemcev, Holancev, Angležev, Italijanov in Špancev. Ladja je obiskala do zdaj pristanišča: Rotterdam, Loughampton in Genua. Kmalu bomo v Port Saidu v Egiptu (Afrika). Dva škofa imamo v naši sredi; angleškega škofa Mc Gratha iz Walesa in škofa Reinersa iz Japonske. Na praznik svetih Treh kraljev smo imeli slovesno pontificalno sv. mašo. Takrat smo bili na morju blizu Rima. Sv. očetu smo poslali brzjav, v katerem smo mu izrazili svojo vdanost in najboljšo voščilo za njegovo zdravje. Sv. oče se je za to prav pristrčno zahvalil in nam poslal svoj apostolski blagoslov. Zdaj smo že 14 dni na morju in počasi se bo začela za nas pomlad. Zdaj ne morem več zapeti: Prišla bo pomlad, ampak: Prišla je pomlad. Tudi veliko misijonarjev imamo pri nas. Večkrat imamo predavanja o razmerah na Filipinih, na Kitajskem in na Japonskem. Slovence še nisem našel na ladji. Upam pa, da jih bom dobil v Manili. Gotovo bodo nekateri prišli iz Jugoslavije, pa tudi iz Amerike. Na kongresu se bom njim pridružil in lepo bi bilo, če bi nas bilo toliko, da bi mogli imeti tudi slovensko službo božjo in zapeti litanije Matere božje. Enega znanca iz Gladbecka imam tukaj na ladji, namreč peka Wachsmanna. Prej je bil v Gladbecku član rokodelskega društva, zdaj je pa že 12 let kot pek zaposlen na ladji »Stuttgart«. Večkrat se pogovarjava in se spominjava starih lepih časov v Gladbecku. Spomnim se tudi večkrat Vas, predragi Slovenci, in zdaj, ko sem na Sredozemskem morju, vam vsem pošiljam prav pristrčno pozdrave in vam vsem želim srečno Novo leto.

je Hrvat, ženo ima Srbkinjo, striže pa Slovence. »Zasluzek je precej lep, a gotovo morate plačati veliko davkov«, sem ga vprašal. »No, ne morem se pritožiti,« mi je odgovoril. »Kot brivski mojster moram za dovoljenje obrti plačati vsako leto 1 dolar. Drugača davka pa ne plačam nič. Seveda na brivske potreščine so razne takse (a te plača sploh vsak, pa so še cenejše kot pri nas). Najemnina je pa tudi nizka. Hišna lastnica seveda plača več davka« — mi je dejal. »Koliko pa?« »Čakajte: ona ima veliko hišo, v nji pa so spodaj precej velika trgovina in brivnica. Za vse skupaj plača na leto davka 60 dolarjev.« — »No, sem si mislil, »z vami bi pa marsikdo pri nas hotel zamenjati...«

In tako seveda vsem iz daljave želim: da bi se po celem svetu razmere kmalu tako zboljšale, da bi bilo malo davka, pa veliko zaslužka!
Vital Vodušek.

Izseljenske novice

K 10 letnemu jubileju in godu slovenskega izseljenskega duhovnika msgr. Valentina Zupančiča med izseljenci v Franciji pošilja Rafaelova družba v Ljubljani pristrčno čestitke s prošnjo, naj Bog bogato blagoslovi njegovo delo!

Slovinci v Gradcu prosijo, da bi imeli vsako nedeljo in praznik slovensko službo božjo in če le mogoče tudi stalnega slovenskega duhovnika.

Gđ. J. Šušteršič, učiteljica na meščanski šoli v Ljutomeru, je s pomočjo svojih učenc in učencev zbrala lepo število mladinskih knjig, albume znamk in krasnih fotografij skoro iz vse Slovenije, žaro s slovensko prstjo in pisma za slovenske izseljenske otroke. Vse te krasne zbirke je poslala Rafaelovi družbi v Ljubljano, katera je vse odposlala slovenski izseljenski mladini v Nemčijo in Francijo. Za velikodušni dar se Rafaelova družba v Ljubljani gđ. učiteljici v imenu izseljenske mladine pristrčno zahvaljuje.

V Ameriki je umrl Simon Obradov in zapustil vso svojo imovino Julki Obradovi, ki je nekoč stanovala v Novem Sadu. Kdor bi vedel za njeno sedanje bivališče, prosimo, da to takoj javi izseljenskemu komisarijatu v Zagrebu in navede št. 18.154/36.

Rafaelovim dopisnikom v vednost. Vse dopise, katere želite imeti objavljene v listu, pošiljajte redno in sicer do 4. vsakega meseca morajo biti v uredništvu. Dopisi naj bodo pisani razločno in kolikor mogoče stvarno. Zavedajte se dobro, da je v listu prostora za dopise le tri dobre strani, zato, prosimo, naj ne bodo dopisi preobširni!

Najnovejši kurz raznega denarja

Za 100 holandskih goldinarjev	Din 2.390.—
Za 100 mark	Din 1.254.—
Za 100 belgijskih frankov	Din 736.—
Za 100 švicarskih frankov	Din 996.—
Za 100 USA dolarjev	Din 4.332.—
Za 100 čeških kron	Din 203.—
Za 100 francoskih frankov	Din 153.—
Za 100 italijanskih lir	Din 228.—

Miroslav Planinski:

Rojstni hiši

Pozdravljena, rojstna mi hiša ti,
kjer zibelka moja je tekla,
kjer prvi moji koraki so šli
in prvo besedo je mati mi rekla!

Po dolgih sem letih se vrnil nazaj,
nazaj v svoj ljubi domači kraj.
Tam bistri potoček izpod brega šumi,
tam slavček nad hišo sladko žvrgoli...

Kaj delajo naši po svetu

Nemčija

Spoved za velikonočno pastirovanje med Slovenci v Nemčiji.

Gospod katehet Jože Premrov bo pastiroval v sledečih krajih:

1. 20. marca popoldne v Meerbecku; ob 4 pridiga; tu ostane še 21. in 22. marca.
2. V Hochheide v ponedeljek 22. marca ob 5 pridiga.
3. V Klein Erkenschwick v torek 23. marca ob 5 pridiga.
4. V Holthausen-Börnig na veliko soboto 27. marca ob 4 pridiga.
5. V Ickern, na veliko noč 28. marca ob 4 pridiga.
6. Wanne U. Fritz, na velikonočni ponedeljek 29. marca ob 5 pridiga.
7. Gelsenkirchen-Haverkamp, v torek 30. marca ob 5 pridiga.
8. Recklinghausen-Suderwich, v sredo, dne 31. marca ob 5 pridiga.
9. Scherlebeck, v četrtek 1. aprila ob 5 pridiga.
10. Osterfeld, v petek in soboto, dne 2. in 3. aprila ob 4 pridiga.

G. katehet Žagar-Sanaval obišče druge okraje in sicer:

1. Essen-Schonnebeck v soboto in nedeljo 20. in 21. marca, ob 4 spoved.
2. Essen-Borbeck, v ponedeljek 22. marca ob 5 pridiga.
3. Eving, v torek 23. marca ob 5 pridiga.
4. Gladbeck, na veliko soboto, veliko noč in velikonočni ponedeljek, dne 27., 28. in 29. marca ob 4 spoved.
5. Buer-Ludgerus, v torek 30. marca ob 5 pridiga.
6. Marl-Brassert, v sredo 31. marca ob 5 pridiga.
7. Hamborn, sv. Norbert, v četrtek, dne 1. aprila ob 5 pridiga.
8. Hamborn, sv. Peter, v petek 2. aprila ob 5 pridiga.
9. Hamborn, sv. Janez, v soboto 3. aprila ob 5 pridiga. — V nedeljo 4. aprila dan duhovnih vaj za vse Slovence v Hambornu.

Ce bo čas dopuščal bosta gospoda obiskala še Lintfort bei Mörs, Gerthe bei Holthausen, Karnap bei Essen in Neumühl (Herz Jesu Kirche) bei Hamborn. Kdaj prideta v omenjene kraje, bo vsem pravočasno sporočeno.

Gladbeck. — Božično obdarovanje otrok in občini zbor Društva sv. Barbare. V nedeljo 17. januarja sta društvi sv. Barbare in Bratovščina obdarovali 124 otrok svojih članov in članic. Ker so pač časi resni, sta sklenila odbora obeh društev, da dobi vsak otrok blago za perilo, poleg tega pa še vsak nekaj peciva. S tem so bili zadovoljni starši in otroci. Pred obdarovanjem so štirje dečki igrali lep božični prizorček »Pastirci gredo v Betlehem«, nakar je zapel mladinski zbor ob jaslicah dve božični pesmi: »Sveto noč« in »Glej, zvezdice hojce«.

Po obdarovanju se je vršil občini zbor Društva sv. Barbare. Predsednik g. Jože Dobrave je podal poročilo plodnostnega delovanja društva v preteklem letu. Najvažnejše prireditve so bile: cerkvena slovesnost ob velikonočnem obisku g. J. Premrova, Slomškova proslava, igra »Veriga«, proslava izseljenske nedelje in sodelovanje društva na praznik 1. decembra. Za rast društva pa je bil neizmerne važnosti »Teden agitacij«, v katerem so naši vrli zaupniki pridobili društvu 17 novih rednih in 9 častnih čla-

nov. Trije društveni člani so se v letu 1936 poročili, eden pa je umrl v starosti 60 let (Trdin Jože). H koncu se je predsednik zahvalil vsem za krepko delovanje in prid društva.

Po izčrpnem poročilu tajnika g. Južnika in blagajnika g. Berleca je sledilo poročilo preglednikov. Seveda sta našla preglednika vse v najlepšem redu.

Pri volitvah je bil v celoti ponovno izvoljen stari odbor. Izvolitev so vsi sprejeli, čeprav se je g. Berlec dolgo upiral, mu ni preostajalo nič drugega, kot da se je uklonil večini. Člani so pač hoteli vrlega Tuhinjčana za blagajnika. Gospod predsednik se je nato zahvalil članom za izkazano zaupanje in obljubil, da bo ob sodelovanju odbora krepko deloval po začrtani poti. Sporočil je obenem pozdrav g. Tensunderna. Zborovanja sta se udeležila g. Hülsmann in g. izseljenski učitelj Šlibar. G. Hülsmann je v lepem govoru opominjal člane dolžnosti do cerkve in domovine ter zaključil svoj nemški govor s slovenskim »živio«.

Teden dni kasneje po obnem zboru Društva sv. Barbare je imel tudi naš agilni »Pevski odsek« svoj letni obračun. Obširno predsednikovo poročilo je bilo jasen dokaz, kako neizmerne važnosti je bilo v preteklem letu delovanje odseka, saj ni bilo prireditve, pri kateri ne bi sodelovali pevci s svojimi nastopi pod vodstvom pevovodje g. Franca Dobrave. Najvažnejše delovanje odseka pa je in ostane v cerkvi pri vsakomesečnih večerinah.

Pevovodja je prebral imena vseh članov in pri vsakem pripomnil, kolikokrat se je udeležil pevskih vaj. Najvestnejši in najbolj redni so bili obdarovani s skromnimi darili, kar naj bo v bodoče v vzpodbudo ostalim. Tudi blagajniško poročilo je bilo zelo ugodno. Udelek je dobil v letu 1936 od socialnega ministrstva enkratno podporo, za kar se je tudi pismeno zahvalil.

Pri volitvah je bil izvoljen stari odbor. Za uspešnejše delovanje sta bila izvoljena še dva namestnika. Po številnih umestnih predlogih in nasvetih je g. Urh zaključil občni zbor.

Herne-Holthausen. — Slovensko društvo svete Barbare in Rožnenska bratovščina v Herne-Holthausenu sta dne 10. januarja priredila obdarovanje otrok. Pri okrašenem božičnem drevescu nas je pozdravljala slika Nj. Vel. kralja Petra II., katero je naše društvo dobilo podarjeno od našega častnega predsednika izseljenskega komisarja g. Hinka Sameca.

Veliko radost med otroci pa je povzročila pošiljka slaščic, katere smo prejeli na sodelovanje generalnega konzula g. Dušana Pantića iz tvornice za čokolado g. Bogoljuba Marića iz Solingena. Tako nam je bila dana možnost, da smo letos našo deco posebno dobro obdarovali.

Imenovani društvi se najiskrejeje zahvaljujeta našim državnim predstavnikom kralj. konzulatu in komisarijatu v Düsseldorfu, kakor tudi g. Bogoljuba Marića in njegovi g. soprogi za njih udeležbo pri naši proslavi zedinjenja dne 6. decembra 1936. Obenem se jim zahvaljujemo za vsa prejeta darila.

Odbora obeh društev.

Dortmund-Eving. — Nestrpo pričakujemo vsak mesec dohoda dragega »Rafaclac«, kateri

nam prinaša iz vseh delov sveta od naših dragih sorojakov žalostne in tudi vesele vesti, katere so nam v vzpodbudo, pouk in posnemanje.

17. januarja sta proslavljala g. Jožef Strmšek in njegova ljuba žena Alojzija roj. Britovšek, ki sta oba uda slovenskega društva sv. Barbare, svojo srebrno poroko. Na ta dan je bila zjutraj ob 7 sv. maša, katere so se udeležili vsi udje z zastavo.

Popoldne se je na povabilo slavljencev zbrala precejšnja družba sorodnikov in prijateljev v njenem stanovanju. Tu smo slavljencema čestitali, zapeli in neka deklica je prav vrlo deklamirala. Seveda smo bili z dobro kapljico in vsakovrstno jedjo imenitno pogoščeni.

Pri tem se nam je ogrela kri in še pozno v noč se je razlegalo slovensko petje v okolici in bila je že jutranja ura, ko smo se poslovili od gostoljubnega para.

Na tem mestu še enkrat želimo jubilantu in njegovi družici vse najboljšje, kar si želita. Ljubi Bog naj jima podari zdravje in srčno zadovoljnost, da bi dočakala še zlato poroko in jo obhajala v takem razpoloženju, kakor sta srebrno poroko. — Bog vaju živil!

Vsi svatje.

Mörs-Meerbeck. — Bratovščina živega rožnega venca je imela pod vodstvom č. župnika gospoda Schöllinga in predsednice Sotlar dne 12. januarja občno zborovanje. Gospa Dolenc je podala letno poročilo. Iz poročila je razvidno, da so bočne članice dobile nekaj podpore. Dve članici nam je vzela smrt. Srebrno poroko so obhajale štiri članice, in sicer: Dervovšek, Bajt, Lindič in predsednica Sotlar, ki je ves čas obstoja bratovščine predsednica in vsa leta deluje uspešno za obstoj in napredek. Gospa Knap je podala prav natančno blagajniško poročilo, ki je pokazalo, da se je večina prispevkov izdalo za sv. maše, podpore in darove. Pri volitvah je bil izvoljen stari odbor: predsednica gospa Sotlar, tajnika gospa Dolenc, blagajničarka gospa Knap. Prišlo je tudi do sklepa, da imamo v četrtek pred sv. Sreem Jezusovim skupne večernice. V bodoče bodo četrtletno zborovanja. Č. g. župnik Schölling je imel končno še lep nagovor na članice in spodbujal k zvestobi do bratovščine in vztrajnosti v molitvi.

M. Dolenc.

Moers-Meerbeck. — Društvo sv. Barbare je priredilo za Novo leto svoje letno občno zborovanje, združeno z obdarovanjem otrok in božično veselico. Ob tej priliki nas je obiskal naš gospod župnik Schölling in izseljenski komisar g. Hinko Samec. Otroci so nastopili s svojimi božičnimi deklamacijami in petjem, ki jih je izvežbal naš tajnik g. Sapotnik. — Pri volitvah je bil izvoljen stari odbor, izvemši tovariša Gandeta, ki ga je pred nekaj tedni zadel mrtvoud; želimo mu skorajšnje okrevanje. Mesto godbe in plesa smo se kratkotasili s klobasami in zemljami. Predsednik je naznanil, da dobi vsak otrok letos še eno posebno darilo od našega rojaka g. Marića v obliki sladkarij, kar so z največjim veseljem tudi sprejeli. Ne samo to. Zakonca Marićeva sta podarila vsakemu otroku po en zavojček sladkarije, za kar jima bodi izrečena na tem mestu najsrčnejša zahvala. — Gospa Marija Pajtler je praznovala 13. decembra 1936 svoj 85. rojstni dan. To je najstarejša Slovenka v Nemčiji. Rojena je bila na Raztezu pri Vidmu ob Savi. Za svoja leta je še dosti zdrava. Želimo ji, da bi doživela še mnogo let med svojimi potomci.

Odbor društva sv. Barbare.

Francija

Merlebach. — Cerkveni pevski zbor v Merlebachu je 3. januarja nastopil pri veliki poljski slovesnosti blagoslovitve nove zastave Rožnenske bratovščine za žene. Slovesnosti se je udeležilo čez 15 poljskih društev, vsi poljski cerkveni zbori, povabljen je bil tudi naš cerkveni zbor. Nabito polna poljska dvorana je naenkrat obmolnila, ko se je pri 10. točki odgnil zastor in so zagledali pred seboj slovenski cerkveni zbor z njihovim duhovnikom v sredi. Izseljenski duhovnik je nato v nemškem jeziku imel nagovor, v katerem je poudaril, da z veseljem opaža, kako se oba slovanska naroda vedno bolj zblížujeta, kako je vedno tesnejša vez med poljskimi in jugoslovanskimi društvi.

Ko je končal z vzklikom: Nek žije Polska! je cela dvorana navdušeno ponovila klic in na poziv poljskega predsednika vseh društev izrazila svojo zahvalo s trikratnim: Nek žije Jugoslavija! — Naš vrli cerkveni zbor je nato zapel dve Marijini pesmi: O Marija, naša ljuba mati, in Marija skoz življenje. Kot vedno, so tudi tu pokazali naši dobri pevci, da posekajo vse druge narode v petju, če oni nastopijo. Z navdušenim ploskom so udeleženci pohvalili pevce, v dvorani so jim čestitali in odkrito priznali, da je bila izmed vseh točk poljske slovesnosti najbolje izpeljana naša. Izseljenski duhovnik je bil nato gost vse poljske inteligence, ki je bila zbrana okrog poljskega dekana Ro-

gačevskega in g. izseljenskega duhovnika Poslušnja.

Stanko iz Merlebacha.

Bolezen v Merlebachu in okolici. — Silno spremljivo naše vreme je zelo posejšilo tudi v našem okraju razširjanje gripe. Preko ravnine pri St. Avdolu se je priplazila najprej v kolonijo Jeanne d'Arc. Pela je svojo »internacionalno« in ni prav nič izbirala, skoro v vsako hišo, brez razlike narodnosti, je vdrla in najprej pometala otroke na posteljo, nato se je lotila starejših. Naši krepki možje — kolikor jim jama še ni izpila moči — so se je dolgo otepli, nekaj pa jih je le vrgla. Slovence je bistré glave: segel je po starem zdravilu, žganju, in res v večini slučajev ni bilo treba klicati zdravnikov in plačati dragih, umetnih zdravil. Dasi je tu gripa začela potem divje razsajati po vseh ostalih kolonijah — v Creutzwaldu je ležalo 50 odstotkov ljudi, v nekaterih kolonijah še več — vendar smrtnih slučajev ni bilo prav veliko. Danes, 29. januarja, je bolezen že nekoliko ponehala, šolski pouk, ki je bil v nekaterih kolonijah prekinjen, se zopet nadaljuje. Današnji dan nam je prinesel za tri prste snega. Mladina je kar vriskala od veselja, ker ga že dolgo nismo videli.

Stanko iz Merlebacha.

Mnogi sorojaki bi letos radi obiskali svoje sorodnike in znance v domovini. Vsem, ki se zanimajo za to, javljamo, ako frank ne bo še dalje padel, bo letos zopet peljal vlak domov — in sicer na splošno željo zadnji teden v mesecu avgustu, in homo doma ostali še dva tedna v septembru. Vse podrobnosti bodo objavljene v prihodnjih številkah Rafaela. — Izseljenski duhovnik **Stanko Grims** v Merlebachu.

Merlebach. — Dne 24. jan. smo imeli zopet priliko slišati francoske skavte peti slovenske pesmi. Pri prireditvi, ki jo je pripravil naš velik prijatelj g. kaplan Peter iz Merlebacha, so nastopili dvakrat na odru merlebaški skavti in zapeli: Tromba glasno kliče in Slovenski smo fantje ob Savi doma. Med francoskim občinstvom sta obe pesni vzbudili zopet navdušenje za lepe naše pesmi. Našim vrlim francoskim skavtom, zlasti g. Petru, ki jih je naučil, se tu javno zahvalujemo.

Izseljenski duhovnik Stanko G.

Tucquegnieux-Marine. — Društvo jugoslovanskih rudarjev Auderny-Marine je imelo svoj redni letni občni zbor v nedeljo 17. januarja. Izvoljen je bil približno isti odbor kakor prejšnje leto: predsednik Zupan Ivan, tajnik Tajfar Anton, blagajnik Poljanšek Franc, preglednik Globokar Edi, odbornika Janežič Anton in Plahuta Anton. Društvo je imelo v letu 1936 sledeče izdatke: bolezenska podpora 1080 Fr., podpora za poškodbe 195 Fr., izlet v Verdun 435 Fr., novoletno darilo otrokom in članom 200 Fr., šolska kurjava 80 Fr. Skupaj 2010 Fr. Članov je

Prečastitemu msgr. Valentinu Zupančiču za god!

Oprostite mi, da Vam v našem »Rafaelu« izrekam iskrene čestitke za god.

Mnogo krasnih spominov hranim na Vaš god iz onih lepih dni, ko sem bivala med rojaki v Bruay in uživala vso srečo, ki ste nam jo delili. Odršana sem sedaj od vedno jih dragih mi rojakov, a v duhu sem vedno med njimi. Ne morem Vam osebno voščiti kot nekdanj, a vseeno Vam v duhu kličem:

Srečni, zdravi in veseli
obhajajte svoj god v tujini
in delo Vaše Bog naj blagoslovi!

Te želje moje Bog naj Vam nakloni
za delo med rojaki — brati in sestrami,
kar iz sreča želi Vam

Minka Arh in starši.

P. s. Vse najboljše želimo tudi g. Valentinu Cvetežar. Iskreno pozdravljam vse sorojake v Bruay.

bilo ob koncu preteklega leta 32. Članarina je mesečno 550 Fr. Kljub temu, da je članarina tako majhna in kljub tako velikim izdatkom se je blagajna povečala za 462,45 Fr., tako da je bilo na dan občnega zbora čistega denarja v blagajni 5.412,65 Fr.

Člani so z ozirom na to soglasno sprejeli dva sklepa: 1. da se bolezenska podpora zviša na 750 Fr., in 2. da se člani, kateremu se rodi otrok, izplača ob tej priliki enkratna podpora v znesku 50 Fr.

Društvo sme biti na svoje nesebično in pošteno delovanje ponosno, saj je glede tega na prvem mestu med jugoslovanskimi društvi v Franciji.

Na občnem zboru jugoslovanskega delavskega društva iz Tucquegnieux je bil izvoljen za predsednika Radič Jože, naš znani gledališki igralec. Želimo, da bi pod njegovim vodstvom društvo čim bolj uspevalo.

Moutiers. — Naše društvo lepo uspeva. Člani so požrtvovalni in so sklenili, da bodo kupili zastavo deloma iz podpor, največ pa iz lastnih sredstev. Za uspešno delovanje društva ima največ zaslug g. Škofca, ki že več let predseduje društvu.

Sallaumines (P-de-C). — Tudi v našo kolonijo so prišli prvi preroki, da sejejo razdor med izseljenci. To pot so se spravili nad žene, da jih poučes. Premeteno skrivajo pravi namen sestankov. Enim pravijo, da gre za vzgojo otrok, drugim, da jih bodo pončili o zakonskem življenju, tretjim, da hočejo ustanoviti podporna ženska društva. Res ni ne eno ne drugo, ampak hočejo le sejati seme brezboštva in prevratnih misli, kot to delajo že dalj časa v Lensu v znani Patajevi gostilni.

Upamo, da bodo žene same toliko pametne, da ne bodo hodile poslušat takih učencov. Stori-li bodo pa tudi možje, ki so še gospodarji v svoji hiši, svojo dolžnost, ker bodo oni prvi, ki bodo čutili slabe posledice take vzgoje.

Liévin (P-de-C). — Dne 28. januarja 1937 so odšli trije slovenski fantje v Španijo, da se vojskujejo v vrstah mednarodnih vladnih čet. Vzela jih je noč, ne da bi za to vedeli njihovi starši. Dva izmed njih sta zapustila skoro popolnoma slepega očeta, ki ni zmožen nobenega dela več in je navezan na podporo svojih odraslih sinov. V solzah so jih povsod iskali očetje in matere, dokler niso izvedeli bridke resnice. Sedaj preklinjajo one, ki so jim zapeljali njihove otroke. S težkim delom so jih zredili in odgajali in ko bi jim morali kaj pomagati, so odšli v tujo deželo in morda v smrt.

Tako se kažejo vedno bolj žalostni sadovi skrivnih agitatorjev, ki odtujujejo izseljence od Boga in domovine ter otroke od staršev. Izdajajo časopise, ki se norčujejo iz božjih reči in so polni hvale ruskega »paradiža« in agitacije za Španijo. Kdor ima vero v Boga, hodi v cerkev, je duševni revež, je mračnjak. Pri vsem tem so toliko predrzni, da po znanem komunističnem načinu vabijo katoliške izseljence v svoje vrste, da bodo iz teh duševnih revežev naredili »zavedne delavce«. Kdo bo verjel njihovim medenim besedam, da hočejo pomagati delavcem, ko so pa dejstva popolnoma nasprotna.

Bolj kot kdaj velja vsem izseljencem opomin: Varujte se lažnih prerokov, ki prihajajo k vam v ovčjih oblekah, znotraj so pa grabežljivi volkovi!

Freiming-Merlebach. — Občni zbor podpornega društva sv. Barbare. — Sejo, ki se je vršila v Jugoslovanskem domu, je otvoril g. predsednik Anton Jakopina z društvenim pozdravom »Bog živi!« Voščil je vsem srečno in veselo novo leto in se zahvalil članom za vse usluge v preteklem letu, posebno za prostovoljne darove za tombolo in za božični družinski večer, nakar je razglasil dnevni red. Tajnik je prečital zapisnik in podal poročilo društvenega delovanja. Vstopila sta dva nova člana, izstopili so trije in umrl je eden, in sicer Klaus Žan. Društvo je imelo 10 rednih sestankov in dva občna zbora. Na redni mesečni seji dne 5. julija 1936 se je predsednik Moltara Viktor, ki je vodil društvo od 4. januarja 1931, odpovedal svojemu mestu. Vodstvo društva je prevzel tajnik Jakopina Anton, ki je bil na občnem zboru 6. septembra tudi izvoljen za predsednika. Tega moža bi radi imeli že prej za predsednika, pa se je vedno branil in odpovedal; napravil je nešteto uslug temu društvu, posameznikom, katoliški misiji in naši slovenski cerkvi. Kot soustanovitelj tega društva leta 1925 je vodil blagajno do konca leta 1930, od takrat pa tajništvo do 6. septembra 1936, ko je bil izvoljen za predsednika. — Društvo je privedlo dve pustni veselici in vinsko trgatve v prid društvene blagajne, nadalje je privedlo Miklavžev večer s sodelovanjem otrok in družinski večer za člane na praznik sv. Štefana. Za vinsko trgatve sta mnogo prispevala člana našega društva gostilničar Leopold Škufca in Marija Škufca, ki sta darovala društvu za novo leto tudi 100 frankov, za kar jima društvo izrekna najlepšo zahvalo. Da je bila vinska trgatve bolj bogata, je kupil za 20 frankov grozdja Ant. Škruba. Društvo se je udeleževalo vseh cerkvenih in narodnih slovesnosti in se odzvalo vabilom raznih zunanjih društev. Posebnega izleta preteklo leto društvo radi slabih finančnih razmer ni privedlo. — Poročilo blagajne je podal blagajnik in razglasil stanje blagajne, ki je bilo v redu sprejeto. Denarnega prometa je imelo društvo: dohodkov 3049 Fr in stroškov 2639 Fr. Redne bolniške podpore je izplačalo bolnim članom 652 Fr., izredne podpore 250 Fr., porodnine 50 Fr., pogrebne 183 Fr. in hčerki umrlega člana Klause 200 Fr. — K točki: volitev novega odbora je predsednik apeliral, naj s premislekom volijo, da bo lahko društvo napredovalo. Volitve so se vršile tajno po listkih. Izvoljeni so bili sledeči odborniki: predsednik Jakopina Anton, namestnik Polak Janez, tajnik Škruba Anton, namestnik Senica Janez, blagajnik Jakič Franc, namestnik Selevšek Jože mlajši, preglednika Selevšek Jože starejši in Prodnik Leopold, zastavonoša Hočvar Henrik, za častno stražo pa fanta Kaltope Jožef in Selevšek Jožef. — Gosp. predsednik je pozdravil novoizvoljeni odbor in želel, da bi vsi delali v prid, čast in povzdigo društva. Občni zbor, ki je potekel jako mirno, je zaključil g. predsednik z društvenim pozdravom »Bog živi!«, nakar so člani na ta pozdrav glasno odzdravili in zaklicali: »Živelo društvo sv. Barbare!« R. F.

Holandija

Heerlerheide. — Naznanjam, da mislim v velikonočnih praznikih oditi na dopust v domovino. Če kdo želi iti z menoj, naj se oglasi pri tajniku I. Kampušu, Brobergerweg 57 b, Heerlerheide.

Heerlerheide. — Dne 17. januarja se je vršil občni zbor tukajšnjega društva sv. Barbare v prostorih gostilne A. Maruša. Predsednik M. Strucel je otvoril zborovanje, nakar je na kratko omenil delovanje društva v preteklem letu in se zahvalil odboru in duh. vodji č. g. p. Teotimu, kakor tudi članom, da so redno plačevali članarino. Iz poročila blagajnika za leto 1936 je razvidno, da je društvo izplačalo razen časopisov, r. k. werkliedb., za razce prireditve, kakor za izlet v Antwerpen (Belgija), romanje v Kevelar, za desetletnico društva in Miklavžev večer 124 goldinarjev, odpuščenim članom pa, kateri so se vrnili v domovino, 10 fl. V blagajni je torej še 45,60 fl., za kar nam je pripomogla vinska trgatve. — Nato so sledile volitve za leto 1937. Izvoljen je bil stari odbor: Predsednik M.

Strucel, Kampst. 246, podpredsednik Jožef Ograjšek, Berodaal 144, tajnik I. Kampuš, Brobergerweg 37 b., blagajnik Franc Godec, Heubst 7, preglednika Leopold Sterman in Anton Maruša, zastavonoša A. Kotar in A. Cestnik. — Predsednik se je zahvalil v imenu odbora in zaključil občni zbor. Tajnik I. Kampuš.

Hoensbroek. — Društvo sv. Barbare je imelo v nedeljo 24. januarja svoje občno zborovanje pri gosp. predsedniku Fr. Pobežinu, katerega se je udeležil tudi č. g. p. Teotim.

Predsednik Fr. Pobežin je otvoril zborovanje z društvenim pozdravom: »Hvaljen bodi Jezus Kristus!«, želel g. patru veselo novo leto, kakor tudi vsem navzočim, obenem se mu je zahvalil za vse dosežane delo, katerega je imel z društvom, in pa sploh za naklonjenost do Slovencev v Hoensbroeku. Lepo se mu je zahvalil tudi za delo pri pevskem odseku, ker je hodil tako daleč učit naše Slovence slovenskih pesmi, da s tem ne pozabijo na svojo mater domovino in na materinski jezik. Č. g. pater nam je tudi voščil

veselo novo leto in se nam vsem zahvalil za vsa dela, katra smo izkazali v preteklem letu, in izrazil željo, da bi se v bodoče agilneje delovalo v društvih. Torej z novim letom z novim življenjem in z večjo korajžo na delo!

Tajnik in obenem tudi blagajnik g. Rudolf Selič je prebral zapisnik. Vse je bilo v največjem redu, za kar se mu vsi društveniki najlepše zahvaljujemo.

Sklenilo se je, da se bo vršil 7. marca družabni večer, čeprav imamo malo denarja v blagajni, ker upamo, da bodo vsi društveniki pripomogli, da se bo izvršil v najlepšem razpoloženju.

Predsednik se je zahvalil društvu za zaupanje in prosil, naj se izvoli novi odbor in predal mesto častnemu predsedniku č. g. patru Teotimu, da je prevzel volitve. Enoglasno je bil potrjen stari predsednik g. Fr. Pobežin, njegov namestnik g. Jožef Resnik, tajnik g. Jos. Hladin in blagajnik g. Fr. Železnik. Ker naš agilni vodja Slovencev g. Rudolf Selič zopet namerava iti za nekaj časa v domovino, zaradi tega je preustil tajniško in blagajniško mesto drugim.

Na rudnikih ni bil zadnji čas noben Slovencec odpuščen iz Hoensbroeka.

Waubach. — Dovolil nam, dragi g. urednik, da se tudi mi Slovenci iz Waubacha oglasimo v našem »Rafaelu«. Moram vam opisati pogovor dveh tukajšnjih Slovencev, katerega sem slučajno slišal. »Draga Olgica«, je prva nagovorila svojo prijateljico Mimica. »V nedeljo sem bila po dolgem času zopet tako srečna, kar sem na dopustu med vami, da sem se mogla udeležiti slovenske sv. maše v Waubachu. Z največjo pozornostjo sem prisluškovala vašemu petju med sv. mašo, ki me je ganilo do dna duše. Kdo neki je bil, ki je bil zmožen naučiti vas tako lepe pesmi?« »Oh, ne delaj si preglavice, Mimica!« ji je odgovorila Olgica. »To ni nihče drugi kakor isti holandski gospod, ki je danes daroval slovensko sv. mašo in ga mi nazivamo »naš pater«. Ta apostol se je mučil z nami skozi celo leto, tako da smo prisostvovali z združenim petjem pri raznih procesijah, kakor si slišala, smo 6. decembra pret. leta peli tudi v holandskem radiu. Še več! Na tretji božični praznik smo imeli zjutraj običajno mesečno slovensko sv. mašo tukaj v Waubachu, popoldne pa v Reewegu v novi cerkvi slovenske večernice. Po večernih nam je pripravil zopet naš prijatelj Slovencev v gostilniški dvorani zabavni večer. Pri tej priliki je tudi obdaril naše malčke. Seveda na nas odrasle tudi ni pozabil; vsakemu je pripravil nekaj čašice izbornega vina, tako da je imel ta večer vtis najlepše slovenske zabave. — Vidiš, Mimica! To apostolsko delo je izvrševal samo neprekosljivi »naš pater«. Da bo pa njegovemu delu zadoščeno, smo Slovenci sploh obljubili še bolj goreče darovati mu naša srca, da bo tudi on v bodoče nas lahko nazival: »Vsi moji Slovenci.« — P r i p o m b a : Za procvit naše pevske melodije se moramo zahvaliti tudi našim tovarišem iz Eigelshovna ter gospodični Zajčevi iz Heerlerheide, ki nam tako lepo svira.

Prijatelj petja iz Waubacha.

Brunsum. — Že dolgo se nisimo nič oglasili v našem priljubljenem listu »Rafaelu«, zato sporočamo nekaj novic. — Jugoslovansko društvo sv. Barbare v Brunssumu se najiskrenejše zahvaljuje kralj. izseljenskem komisariatu v Düsseldorfu (Nemčija) za poslano sliko Nj. Vel. kralja Petra II. — Na sveti dan 25. decembra v naših krajih niso običajne polnočnice, kakor smo jih Slovenci navajeni. Č. g. p. Teotim nam je pripomogel, da smo se udeležili treh sv. maš skupno z vsemi slovenskimi društvii v Limburgu v cerkvi pri Heerlenu. Imel je sam prav lepo slovensko pridigo. In potem je pomagal prepevati pri vseh treh sv. mašah. Tako smo si nadomestili polnočnice, da smo bili vsi zadovoljni. — 13. decembra je naše društvo proslavilo dan sv. Barbare in Miklavžev večer. Zjutraj smo imeli sv. mašo, popoldne ob 4 večernice s petimi litanijami, potem smo šli skupno v dvorano, kjer je nastopil Miklavž. Vse navzoče otroke je lepo nagovoril in spodbujal, da se morajo učiti in držati svojega materinega jezika. Potem je obdaril 52 otrok. Darila je preskrbelo društvo. Tudi društveniki — očetje in matere — so dobili svoj delež. Nato je sledila prosta zabava in srceolov. G. Fr. Selič nas je kratkočasil z lepimi pesmimi. Naši pevci so zapeli nekaj lepih narodnih pesmi z dirigentom g. p. Teotimom na čelu in vse prehitro je minil lepi večer, —

10. januarja se je vršilo po sv. maši občno zborovanje. Nato se je stari odbor zahvalil in odstopil po društvenih predpisih. Nadalje je vodil občno zborovanje zvezni tajnik g. Rud. Selič. S pomočjo članov je sestavil kandidatsko listo. Novo izvoljeni odbor je sledeči: predsednik Fr. Pučnik, Pelgrimsweg 5, Rumpen; tajnik Jos. Dežlak, Venweg 77, Rumpen; blagajnik A. Velensek, Hazenkampstr. 76, Rumpen, preglednika računov Fr. Suster in Fr. Godec, Novi odborniki so se zahvalili za zaupanje in vsak je prevzel svoje mesto z obljubo, da hoče delovati v prid in čast društvu in v korist članov.

V vednost članom društva v Brunssumu: Kot predsednik se moram in hočem držati naših društvenih pravil, zato tudi prosim in pozivam, da društveniki izpolnjujete svoje dolžnosti. Udeležimo se vsi sv. maše, ki se vrši za nas Slovence enkrat na mesec vsako drugo nedeljo v kapelici pri sestrah. Naš duhovni vodja se trudi s slovensko pridigo in tudi naši društveni pevci se trudijo in vadijo za to nedeljo, da nam res prav izvrstno zapojejo. Pomislite, da je ves ta trud za vas. In mi naj bi bili tako malomarni, da je včasih dober vsak zadržek za izgovor: Nisem mogel in nisem utegnila priti. Prosim tudi starše, naj bi pošiljali, oziroma privedli svoje otroke k tej službi božji. Prosim tudi, da bi se člani redno udeleževali društvenega zborovanja, ki se bo prirevalo, kadar bo kaj bolj važnega na dnevnem redu, da se v društveni dvorani skupno pogovorimo o društvenih stvareh. Večkrat se tudi sliši med našimi izseljenci sledeče: »Radi mene naj obstoja društvo ali ne; radi njega bom ravno tako živel.« Na tem mestu bi opomnil, dragi Slovenci, da se moramo zavedati, da smo v tujini zmeraj tuji in ostanemo tuji, pa če živimo tu 50 let. Res je, da se je dosedaj naša država malo brigala za nas, holandske izseljence. Pač pa se zadnja leta Rafaelova družba z najboljšo voljo zanima za izseljence. Zato imejmo zaupanje v naša društva, ki stremijo vedno za tem, da bi dobili več stika z domovino, ker potem bi bile lahko olajšane tudi naše izseljenske razmere. Rafaelova družba nas bo vedno lažje našla in tudi upoštevala naše težkoče, če bomo strnjeni pri društvih, kakor pa posameznika. Drugih naših organizacij itak nimamo v tujini. Gotovo vam je vsem znano, da je naše društvo že obhajalo desetletnico obstoja in da je v teh letih že marsikateremu članu in članu priskočilo na pomoč v kakršnikoli nesreči, posebno v smrtnih slučajih. To nalogo si je društvo nadelo in jo bomo tudi mi vestno izpolnjevali. Ostanimo zvesti člani društva! Tudi nečlane vabimo, da pristopijo k našemu društvu, saj jim ne bo v sramoto.

Predsednik Pučnik.

Eigelshoven. — Društvo sv. Barbare je priredilo Miklavža na Štefanov dan. Bilo je prav

M. Kunčič:

Andrejčkova tolažba

»Mamica, poslušaj mene
in nikar ne plakaj!
Očka naš se kmalu vrne —
malo še počakaj!

Res že leto dni oglasil
ni se iz tujine,
a gotovo ni pozabil
svoje domovine.

Dobro ga poznam in vem, da
se nalašč ne javlja;
iznenadenje veliko,
veš, nama pripravlja.

Kar nenadoma v kočiji
lepi pridrdral bo
gor po klancu, imeniten
in bogat kot kralj bo...

Skozi solze se je mama
svetlo nasmehljala,
revčku Drejčku vroč poljubček
brez besede dala.

lepo; ob 5 smo imeli slovenske večernice v kapelici pri sestrah. Po večernicah smo se zbrali v društveni dvorani g. Nolsa. Imeli smo med seboj našega g. p. Teotima. Najprej smo zapeli »Bože pravdec, potem »Tam na vrtni gredi« in še več lepih slovenskih pesmi. Deklamirale so Rozi in Pavla Cebin, Justi Bučar, Edi in Mari Rajh. Nato so razdelili otrokom darove, katerih so bili veseli vsi naši mali. Da smo to napravili, se moramo zahvaliti samo našemu g. p. Teotimu, ki nam je preskrbel in izročil lepo vsoto denarja 25 goldinarjev. Društvo se mu najlepše zahvaljuje za vse njegovo delo in za podporo. Lahko smo vsi Slovenci veseli, ker imamo takega dobrotnika in prijatelja Slovencev.

Eigelshoven. — Občni zbor se je vršil 3. januarja. Izvolili smo stari odbor: predsednik: Franc Jančič, tajnik Peter Zigalo in blagajnik Josip Konte. Občnega zbora se je udeležil tudi rektor Riten.

Eigelshoven. — Društvo se zahvaljuje gospodu patru Teotimu van Velzen-u, ki je poskrbel za obdaritev otrok za Miklavža v Waubach; obdaroval je vse brez izjeme, okrog 48 otrok.

Predsednik Jančič.

Iz dnevnika 10letne deklice Anice Levart, hčerke rudarja, slovenskega izseljenca v Aumetzu, Francija

Kako lepa je naša domovina, to ve in čuti vsak zaveden Slovenec v tujini. Vsak izseljenec hrepeni po domovini. Tudi meni uhajajo misli v lepo Slovenijo, čeprav sem vsa moja otroška leta preživela v lepi Franciji. Širši javnosti želim povedati, kako zelo ljubim moje domovino.

Bilo je okrog 20. marca leta 1936, ko je — kakor večkrat — prišel k nam naš izseljenski gospod Anton Švelc z razveseljivo novico, da lahko grem za nekaj mesecev v Jugoslavijo v dr. Krekovo gospodinjsko šolo v Ljubljani; stroške za šolo bo plačala dravska banovina. Ta novica je zelo razveselila moje starše in posebno še mene. Čeprav težko (moji starši so mi z velikim trudom in skrbo dobili dovoljenje, da sem se šla učiti za šiviljo) smo se nazadnje vendar odločili, da pojdemo v domovino. O, ti ljuba domovina! Ko bi ti vedela, s kakšnim veseljem se je sedaj začelo to delo. Še isti dan me je gospod Švelec peljal v svojem malem avtomobilčku na Marino h gospodu

učitelju Jankoviču. Naj tukaj omenim, da je isto veselje zadelo tudi družino Šenovo iz Aumetza in družini Zupanovo in Radičevu iz Marine, kajti bili smo izvoljeni štirje za to šolo. Na Marini so me sprejeli zelo prijazno starši Zupanove Anice, Šenovega Franceta pa starši Radičevega Jožeta. In sedaj se je začelo. Šli smo h g. Jankoviču, ki nas je z velikim trudom in ljubeznijo pripravil na odhod. Medtem pa so nam — novim študentom — naši ljubi starši pripravljali, kar smo pač morali imeti za šolo. In tega ni bilo malo. Uboge mamice so šivale novo perilo in krpale staro. In tako so imeli z nami mnogo dela: g. učitelj, da nas vsaj malo oteše, in naše mamice, da ne bi kaj manjkalo. Ti dnevi so hitro minili. Na veliko soboto 11. aprila je g. Švelec zopet naložil Senovega in mene na svoj avto in naju peljal k staršem v Aumetz tako rekoč na obisk in obenem po slovo. Ker je bilo vse v redu, smo odpotovali v sredo 15. aprila leta 1936. zjutraj s prvim vlakom. Potova-

nje je bilo še precej prijetno, tako da so si naši skrbni starši pač zastoj belili glave, dokler niso dobili poročil od nas iz lepe Ljubljane, kamor smo dospeli drugi dan ob 9. uri zjutraj. Kar smo imeli prtljage, smo jo shranili na kolodvoru in stopili na cesto. Kaj sedaj? Kako? Kam? Nepoznani, trudni od dolge vožnje smo jo urezali kar v neko smer. Nismo vedeli, ali bo prava ali ne, pa je bila vendar prava. Prišli smo v Delavsko zbornico in v veži čakali, dokler ni prišel mož, ki je Zupan Anico poznal še iz Francije in jo vprašal, kaj bi radi itd. Ko je zvedel, za kaj gre, nam je pokazal vrata, kjer naj se javimo. Ko pridemo do omenjenih vrat, si ni upal nihče iti naprej in smo drug drugemu dajali pogum: »Idi ti in pojdi ti!« Končno je šla Zupanova naprej

in mi za njo. Na vsa vprašanja smo odgovarjali prav na kratko: »Ja, ne, ne vemo, vem in ne vemo« itd. Slednjič so nas poslali k Rafaelovi družbi, kjer so bili o vsem dobro informirani. Gospod Zakrajšek nas je takoj pogostil in ko nas je minil prvi strah, nas je slikal in nato ločil. Fanta Šen in Radič sta šla v škofove zavode v Št. Vid nad Ljubljano, jaz in Zupanova pa v dr. Krekovo gospodinjstvo šolo. Tu so nas tudi prav prijazno sprejeli in nam dali takoj dobro kosilo, nakar sva šle počivat. Pa saj nisva imele miru. Ker nisva mogle spati, sva začele premišljevat, kam sva prišle in zakaj. Na koncu koncev sva začeli obe jokati. In čim bolj so naju častite sestre ljubeznivo tolažile, bolj nama je bilo hudo. Slednjič sva se le vdale v usodo, ki nama

je namenjena. Pisale sva vsaka na svoj dom in nestrpno čakale odgovora. Ko sva po nekaj dneh tudi pošto dobile od ljubih mamic, sva se šele potolažile. Ker pa se v tej šoli nisva učile tega, za kar sva bile poslane v Ljubljano, nisva bile dolgo tukaj. Po nekaj tednih so naju poslali v uršulinski samostan. Tu je bil šele začetek šole. Učile sva se: zgodovino, zemljepis, slovnico, slovenščino, ročno delo, klavir itd. Hodila sem tudi na izlete po lepi Jugoslaviji in tako sem začela spoznavati našo lepo domovino. Na prvi izlet sem šla že iz Krekove šole, in sicer na hrib sv. Katarine. Od tam je bil lep razgled daleč, daleč naokrog in najbolj mi je ugajalo to, da sem opazila vrhu vsakega hriba belo cerkvico. To je bil moj prvi izlet.

(Dalje prihodnjič)

Največja in čisto naša domača zavarovalnica je Vzajemna zavarovalnica v Ljubljani

Poleg vseh vrst elementarnega zavarovanja vodi predvsem **življenjska zavarovanja** v najrazličnejših kombinacijah, kakor: za slučaj smrti, smrti in doživetja, za doto, za starostno preskrbo i. t. d.

V posebnem „KARITAS“ oddelku goji pod izredno ugodnimi pogoji ljudska življenjska zavarovanja, za slučaj smrti, za starostno preskrbo in za doto.

Preden sklenete življenjsko zavarovanje, se obrnite po pojasnila in ponudbe na

Vzajemno zavarovalnico v Ljubljani, Miklošičeva c. 19 (v lastni palači).
Podružnice v Splitu, Sarajevu, Beogradu, Zagrebu in Celju; zastopstva v vseh krajih Jugoslavije.

ZADRUŽNA TISKARNA

REG. ZADRUGA Z O. Z.

V LJUBLJANI

TYRŠEVA (DUNAJSKA) C. 17

Izvršuje lepo in po nizki ceni: reklamne letake, lepake, vabila za prosvetne gledališke odre in koncerte; vizitke, kuverte, tiskovine za urade, hranilnice, posojilnice, trgovine ter vsa v tiskarsko stroko spadajoča dela

TELEFON 30-67

Vse novice

iz domačih krajev izveste najprej in najbolj zanesljivo iz splošno razširjenega tednika

DOMOLJUBA

Izhaja vsako sredo in velja za vse kraje inozemstva polletno 30 Din

Naroča se v upravi **DOMOLJUBA** v Ljubljani

*Prijatelj
izseljencev je*

GLASNIK
presv. Srca Jezusovega

ki obiskuje vsak mesec v velikem številu naše izseljence širom po svetu. — Kjer ga še ne poznate, ga takoj naročite. Ne bo Vam žal! Stane doma 16 Din, za inozemstvo protivrednost 25 Din (v tuji valuti) **Vsak naročnik dobi brezplačno v dar koledar, lepe slike in mesečno prilogo Bengalski Misiionar** Pišite takoj na naslov: Uprava »GLASNIKA«, Ljubljana, Zrinjskega cesta 9 (Jugoslavija, Slovenija)